

NORGES INDSKRIFTER

MED DE ÆLDRE RUNER.

UDGIVNE

FOR

DET NORSKE HISTORISKE KILDESKRIFTFOND

VED

SOPHUS BUGGE.

I.

CHRISTIANIA.

A. W. BRØGGERS BOGTRYKKERI.

1891—1903.

Kapitel VIII.

Endnu staar kun tilbage Navnet paa en eneste Rune, hvis Oprindelse i det foregaaende ikke er behandlet.

Jeg har S. 78 ff. søgt at vise, at Rune 15, som i den ags. Runeskrift har Lydværdien \times og der har Navnet *eolhx* (eller *elux*, *ilcs*, *ilix*, *elx*, *iolx*) og hvis Tegn ligeledes findes i den nordiske Række (hvor den har Lydværdien \mathfrak{R}) og paa Charnay-Spænden, allerede har tilhørt den ældste germanske, gotiske Runeskrift og at den der har havt Navnet **ilx* (d. e. **ilhs*) »Elg« og Lydværdien \times .

Jeg søger Grunden til, at der i Runeskriften dannedes et eget Tegn for Lydforbindelsen \times , i en Efterligning af den latinske Skrift, som havde et eget Tegn for Lydforbindelsen *x*.

Den latinske Bogstavs Navn var *ix*; se f. Eks. Priscian ed. Hertz I 8. Jeg formoder, at den Goter, som dannede Runenavnene, fik dette latinske Bogstavnavn *ix* meddelt, maaské af en Galater. Da nu Goteren søgte efter et gotisk Ord, som havde Lydlighed med det latinske Bogstavnavn *ix* og som indeholdt Lydforbindelsen *x* (d. e. *hs*), til Navn paa Runen, var det naturligt, at han efter det latinske *ix* som Forbillede valgte **ilx* »Elg« til Runens Navn.